

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 543

NGƯỜI CÓ THÀNH TỰU NHẤT ĐỊNH KHÔNG CÔNG CAO NGÃ MẠN

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Bảy ngày 05/06/2021.

Người có thành tựu là người đã điều phục được những tập khí phiền não của mình, cho nên nhất định không công cao ngã mạn. Người có thành tựu là người luôn luôn khiêm nhường, lễ kính đối với tất cả chúng sanh. Người chân thật học Phật thì càng học càng khiêm nhường, càng cung kính. Chúng ta thường hay nhắc đến cây lúa. Bông lúa càng nặng hạt, hạt to tròn thì cây lúa cúi đầu xuống càng thấp. Bông lúa có hạt lép thì đứng thẳng hiên ngang.

Người công cao ngã mạn “*tự dĩ vi thị*”, tự nhận mình là đúng, hoang tưởng cho rằng mình ở một đẳng cấp nào đó. Họ vẫn bị không chế bởi thất tình (hỷ, nộ, ái, ố, ai, lạc, dục), ngũ dục (tài, sắc, danh, thực, thù). Người thế gian càng học thì càng công cao ngã mạn, xem thường người khác. Họ tự thấy mình có thành tựu cho nên xem thường người khác, không có tâm cung kính với mọi người, không tiếp nhận giáo huấn của Cổ Thánh Tiên Hiền.

Hòa thượng nói: “*Người có thành tựu nhất định không công cao ngã mạn. Người không có thành tựu thì công cao ngã mạn*”. “*Thành tựu*” ở đây là thành tựu trong Phật pháp. Đầu chúng ta luôn luôn vọng tưởng, tự đặt cho mình một vị trí nào đó. Chúng ta hoàn toàn mất kiểm soát. Cội gốc của phiền não, căn bản của sinh tử là tài sắc danh thực thù, danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi, tham sân si mạn. Chúng ta đã biết như vậy nhưng vẫn để cho những tập khí này dẫn dắt, làm chủ.

Hòa thượng nói: “*Người có thành tựu có tâm Thanh Tịnh, tâm Bình Đẳng, tâm Chánh Giác, tâm Từ Bi*”.

Người ta được lên chức Trưởng tràng, Phó tràng mà không biết rằng đó chỉ là hư danh. Điều giúp chúng ta hàng phục được nội tâm, điều phục được tất cả những tập khí xấu ác của mình mới là điều chúng ta cần phấn đấu nỗ lực để hướng đến. Chúng ta nên tìm về sự tĩnh lặng. Người nào cứ luôn luôn muốn xuất hiện, hề được gọi đến tên mình liền nói như cái máy thì phải biết rằng chính mình công phu rất thấp. Người kiểm soát được thì phải kiểm soát được bản thân ở mọi lúc, mọi nơi. Chúng ta phải tự quán chiếu bản thân, hàng ngày những lúc đi

đứng nằm ngồi, lúc ăn uống, kể cả lúc đi vào nhà tắm, chúng ta cũng phải luôn quán chiếu khởi tâm động niệm, quán chiếu năng lực đối người tiếp vật của mình.

Tu hành không chỉ là thức khuya dậy sớm, cứ đến đúng giờ thì tụng Kinh gõ mõ. “*Kinh*” là những lời Phật dạy để chính chúng ta tu trì, hành trì. Chúng ta tụng Kinh để chính mình tu trì, hành trì chứ không phải là đọc tụng cho Phật nghe rồi tính là mình đã có công đức, phước báu. Người có thành tựu là người luôn luôn kiểm soát khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế của bản thân. Chúng ta luôn luôn quán chiếu bản thân để không nói thừa, không làm những thao tác thừa. Đó mới chính là công phu tu hành.

Trong lúc giảng, khi Thầy xoa mũi, gỡ đầu, ho hoặc cầm ly uống nước thì Thầy không nói gì để người dựng phim có thể cắt bỏ đoạn đó. Như vậy thì bài giảng khi được dựng lên thành phim sẽ không có những đoạn thừa. Đó là kiểm soát hành vi của mình trong mọi hoàn cảnh, mọi lúc mọi nơi.

Trong một ngày, cư sĩ Lý Mộc Nguyên vô cùng bận rộn. Ngài bận rộn từ sáng đến tối để phục vụ đại chúng. Ngài bận rộn đến mức không có thời gian niệm Phật nhiều. Chúng ta niệm Phật nhiều nhưng niệm trong vọng tưởng, niệm trong khân trương. Như vậy thì không có lợi ích.

Hòa thượng nói: ***“Công phu chân thật của người tu hành là điều phục, kiểm soát được tập khí của mình, phá được cái “ta”, phá sự hoang tưởng tự cho mình là giỏi”***.

Có đứa nhỏ bị bạn đánh te tua, về nhà ngồi nghĩ rằng sau này mình sẽ học võ để đánh cho nó một trận te tua. Đứa nhỏ đó ngồi hoang tưởng. Bệnh hoang tưởng, vọng tưởng chiếm hết bộ não của chúng ta. Người không có công phu, không có thành tựu thì cống cao ngã mạn, tự khen mình chê người, không thể điều phục được phiền não, không thể phá được cái ***“ta”*** (*ta thấy, ta nghe, ta biết...*). Họ tự cho rằng họ đang tu pháp môn thù thắng hơn người, cho rằng người khác đang tu pháp môn thấp hơn họ. Người học Phật nghiêm túc & có một chút công phu khi nghe họ tự nói lời khen mình, phỉ báng Phật Bồ Tát thì liền biết trong lòng họ đầy đố kỵ. Tâm ma đố kỵ, tâm kiêu ngạo đố kỵ.

Tâm Phật là Chân Thành, Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Chánh Giác, Từ Bi. Tất cả chúng sanh, mỗi chúng ta đều có tâm Phật, đều có tự tánh Thanh Tịnh. Phật nói: ***“Tất cả chúng sanh đều có năng lực thành Phật, đều có tự tánh Thanh Tịnh”***. Năng lực vốn sẵn có này đang bị che kín bởi tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, tham sân si mạn.

Tám vạn bốn ngàn pháp môn, tất cả những lời Phật nói ra là để phù hợp với căn tánh khác nhau của chúng sanh, giúp chúng sanh hàng phục phiền não tập khí. Chúng ta chê bai pháp này pháp kia chính là đang phỉ báng Phật. Hòa thượng nói: ***“Bạn đang tu học Pháp môn niệm Phật. Có một người đến khuyên bạn tu một pháp môn khác, chỉ cần trong một thời gian ngắn sẽ đại triệt đại ngộ, minh tâm kiến tánh. Bạn có thể tin tưởng lời nói ấy được không?”***.

Mọi pháp môn tu đều là pháp môn Phật Thích Ca Mâu Ni dạy. Có người đã tu hành pháp môn niệm Phật được mười năm rồi mà vẫn còn bị thoái tâm, chuyển sang pháp môn khác, nhưng vẫn giữ nguyên tập khí. Họ gặp Thầy và cảm thấy thương hại Thầy vì Thầy tu hành tốt như vậy mà vẫn còn theo pháp môn niệm Phật. Họ nói với Thầy: *“Thầy làm giáo dục là số một, vậy mà bây giờ vẫn còn niệm Phật!”*. Trước đây người này đã niệm Phật, nhưng bây giờ người này không niệm Phật, không phóng sanh, không ăn chay, sẵn sàng giết hại chúng sanh.

Hòa thượng nói: *“Người có thành tựu tu mười đại nguyện của Bồ Tát Phổ Hiền. Nguyện thứ nhất của Bồ Tát Phổ Hiền là lễ kính chư Phật. Tâm của họ quyết định không cống cao ngã mạn, không tự khen mình chê người. Tâm họ luôn luôn khiêm cung, cung kính đối với tất cả mọi người. Người chưa có chỗ ngộ thì luôn luôn tự khen mình, chê người”*.

Chúng ta nghe những bài giảng pháp của Hòa thượng suốt từ khi Ngài bắt đầu giảng cho đến tận ngày nay thì thấy rằng: **Tất cả những lời dạy của Ngài đều là lời của Phật, lời của Thánh hiền. Ngài không bao giờ tự khen mình chê người.** Vậy mà có người dám gọi Hòa thượng là *“ông Tịnh Không”*. Chúng ta nghe thấy lời này của họ thì liền biết rằng họ cống cao ngã mạn đến tột cùng. Chúng ta phải thật sự tỉnh giác. Chúng ta tu hành phải chọn Thầy, lựa bạn thì mới có thành tựu, nếu không thì thành tựu của mình là thành tựu của ma.

Thầy nhiều năm dịch thuật & biết rằng Hòa thượng không bao giờ chỉ trích ai. Thầy học theo Ngài, không bao giờ dám chỉ trích ai. Dù người ta hãm hại mình bằng mọi thủ đoạn nhưng mình không bao giờ nói ra tên của người ta để công kích lại.

Hòa thượng nói: *“Người tu hành có thành tựu luôn chí thành cung kính, không tự khen mình chê người, nhất định không cống cao ngã mạn”*. Có người sau khi nghe Hòa thượng giảng Thiền thì hỏi Hòa thượng: *“Thưa Hòa thượng, Ngài giảng Thiền hay đến như vậy, tại sao Ngài không tu theo Thiền mà lại tu theo pháp môn niệm Phật?”*. Hòa thượng nói: *“Tôi xét thấy căn tánh của tôi phù hợp với Tịnh Độ. Tôi giảng Thiền cho những người có căn tánh phù hợp với Thiền”*.

Hòa thượng có niềm tin, có một sức định lớn đối với pháp môn tu mà Ngài được truyền dạy. Hòa thượng được cư sĩ Lý Bình Nam truyền dạy. Cư sĩ Lý Bình Nam được Tổ sư Ấn Quang truyền dạy. Tổ sư Ấn Quang là Tổ sư thứ 13 của Tịnh Độ. Ngài Lý Bình Nam có hơn 300.000 học trò theo học. Khi Ngài Lý Bình Nam vãng sanh, các hàng đệ tử học trò của Ngài thay nhau niệm Phật tinh tấn, niệm Phật tri ân Thầy suốt 24/24h trong suốt 49 ngày. Hòa thượng đã từng giảng Kinh Koran, Nho giáo, Đạo giáo... nhưng cả đời Ngài chỉ niệm Phật. Trong suốt cuộc đời tu hành hơn 60 năm, Ngài không bao giờ khen mình chê người, luôn luôn lễ kính đối với tất cả mọi người.

Chúng ta thực sự may mắn có sư thừa, truyền thừa 3 đời. Đời thứ ba vẫn còn hiện hữu. Suốt cả cuộc đời Ngài tự hành hóa tha, một đời *“tam bất quản”*, suốt 60 năm chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ. Các Ngài suốt cả một đời tu hành đều lấy khổ làm Thầy, lấy Giới làm Thầy, đều vì chúng sanh mà lo nghĩ, không hề

lo nghĩ cho bản thân. Chúng ta có phước rất lớn. Chúng sanh nhiều đời trước và nhiều đời sau chưa chắc có được phước báu này, chưa chắc có được duyên lành này.

Những bài học trong cuốn sách 1200 đề tài này là do đồng tu biên tập lại. Họ chép ra thành từng bài, từng bài. Tất cả những bài học này đều là những gì Hòa thượng đã tu, đã đắc, đã chứng ngộ chứ không phải là Ngài nói suông, nói không.

Ngài nói: *“Tám vạn bốn ngàn pháp môn thì pháp môn niệm Phật dễ hành, dễ tu. Ở trong mọi hoàn cảnh chúng ta đều có thể niệm Phật. Tuy đây là pháp môn dễ hành nhưng chính mình phải niệm đến nhất tâm. Đây là điều kiện cơ bản nhất của hành giả tu Tịnh Độ”*. “*Nhất tâm*” là buông bỏ tất cả các niệm khác, trong tâm chỉ có một niệm *“A Di Đà Phật”*. Vậy thì không dễ. Đây không phải là pháp thấp, không phải là pháp không thành tựu như một số người vọng tưởng mà đây là pháp Thượng Thừa. Một câu *“A Di Đà Phật”* là tổng trì của tất cả các Kinh.

Chúng ta có sư thừa, truyền thừa 3 đời, từ Ấn Quang Đại sư, đến Ngài Lý Bình Nam, đến Hòa thượng Tịnh Không. Chúng ta phải vững một niềm tin son sắt để tu tập, vững niềm tin để không bao chao, không còn phải đi lựa chọn pháp môn.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!